

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobkyně: M.V., zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2014 č.j. DSH/12334/14**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 8.8.2014 č.j. MMP/170511/14, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí téhož zákona, a dále z porušení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť dne 27.4.2014 v době okolo 12:58 hodin v Plzni na vozovce pozemní komunikace Rokycanské ulice ve směru do centra města v prostoru před křižovatkou s ulicí Jiřínovou překročila v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí jízdu 50 km/h, tuto rychlost o 20 km/h a více, přičemž předmětného přestupku se v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dopustila podruhé. Dále žalobkyně neměla při řízení motorového vozidla při sobě

řidičský průkaz. Za přestupky jí byla uložena pokuta 3.750,- Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 1 měsíc a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobkyně **v žalobě** tvrdila, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí nesrozumitelností podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť žalobkyně byla uznána vinnou z porušení některých ustanovení zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle téhož zákona. Žalobkyně tedy nebyla uznána ze spáchání konkrétních skutků, tj. skutkového jednání, jímž by spáchala přestupky anebo uznána vinnou ze spáchání přestupků, nýbrž porušením vybraných paragrafů zákona o silničním provozu a z naplnění skutkových podstat téhož zákona. Přestupkové řízení se však vede pro skutek a nikoli pro porušení zákona, a to podle analogie se zásadami trestního řízení. Žalobkyni mohl správní orgán uznat vinnou ze spáchání konkrétního skutku kvalifikovaného jako přestupek, nikoli z porušení zákona a z naplnění skutkové podstaty. Výrok rozhodnutí vůbec neuvádí podle žalobkyně, že by spáchala anebo se dopustila přestupků. Výrok rozhodnutí podle § 77 zákona o přestupcích musí obsahovat vyslovení viny. Zákon však nestanoví vyslovení viny z čeho, tj. zda viny z přestupku nebo ze skutkového jednání. Žalobkyně zastává názor, že v případě přestupků se vina vyslovuje ze spáchání konkrétního skutku. I kdyby se vyslovila vina z přestupku, stále platí, že žalobkyně byla uznána vinnou pouze z porušení vybraných paragrafů zákona o silničním provozu a z naplnění skutkových podstat vybraných přestupků. Dle žalobkyně musí rozhodnutí o přestupku formálně a obsahově odpovídat trestnímu rozsudku, tedy výrok, že se konkrétní osoba uznává vinnou z konkrétního jednání, po kterém následuje právní věta, uvozena slovy tedy, po nich následuje, čímž spáchala přestupek, včetně právní kvalifikace přestupku a následného výroku o trestu.

Nesrozumitelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. je prvostupňové rozhodnutí podle žalobkyně i proto, že byla odsouzena za jednání popsané jako že neměla při řízení motorového vozidla při sobě řidičský průkaz. Tento popis je podle žalobkyně nedostatečný, neboť neobsahuje informaci o tom, kdy a kde mělo k tomuto jednání dojít. Pokud to mělo být při údajném překročení nejvyšší dovolené rychlosti, správní orgán měl a mohl toto jednání zařadit do popisu skutku o překročení rychlosti a neměl popisy skutků oddělovat.

Podle žalobkyně skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. v rozporu s přestupkovým spisem, neboť žalobkyně byla odsouzena pro skutek, k němuž došlo okolo 12:58 hodin, ačkoli dle záznamu o přestupku PČR správní orgány disponují důkazem, že měla žalobkyně překročit nejvyšší dovolenou rychlost ve 12:58:25 hodin. Popis skutku dle žalobkyně musí být přesný i z hlediska času.

Záznam o přestupku je podle žalobkyně vadný, neboť fotografie neobsahuje údaj o datu a času měření vozidla a změřenou rychlost, když tyto údaje obsahuje teprve spodní část záznamu o přestupku, kam byly podle žalobkyně údaje dopsány PČR manuálně. Dle žalobkyně s ohledem na nestandardnost fotografie je pravděpodobné, že došlo k její manipulaci. Naměřená rychlost je přitom dle certifikátu o schválení typu měřidla, jímž byl schválen silniční rychloměr MicroDigiCam LTI, obligatorní součástí fotografie výstupu z měřicího zařízení, což žalobkyně dokládala v příloze žaloby na straně 3 příslušného

certifikátu. Dle žalobkyně rovněž chybí svědek, který by uvedl, že změřil rychlost vozidla žalobkyně, když svědek B. vypověděl, že bylo měřeno vozidlo řízené žalobkyní.

Žalobkyně dále namítala vadnou právní kvalifikaci skutku s tím, že není vyloučeno, že překročila rychlost v obci o méně než 20 km/h s ohledem na nepřesnost měřicího zařízení. S ohledem na neplatnou chybu měření mohla být žalobkyni naměřena rychlost o 1 km/h nižší, a tak dle žalobkyně měla být posuzována v souladu se zásadou in dubio pro reo (v pochybnostech mírněji) a s ohledem na výrobcem udávanou odchylku při měření měla být uznána vinnou z naplnění méně závažné skutkové podstaty přestupku. Dle judikatury tudíž musí být také zkoumáno, zda žalobkyně naplnila i materiální stránku skutkové podstaty předmětného přestupku, nebo zda naplnila toliko materiální stránku přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý silničního zákona. Správní orgán však takovou úvahu neprovedl, čímž dle žalobkyně pochybil, zejména proto, že na fotografii není patrná zástavba, chodníky, jiná vozidla či pohyb chodců a provoz byl neobvykle mírný i dle výpovědí policistů. Žalobkyně poukázala na rozsudek NSS č.j. 5 As 104/2008-45, podle něhož zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlostí jízdy motorovým vozidlem, jejichž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupu. Správní orgány jsou vždy povinny zkoumat, zda určité jednání je přestupkem, a také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i materiálního. Žalobkyně měla za to, že s ohledem na výrobcem uznávanou chybu v měření nelze vyloučit, že překročila nejvyšší dovolenou rychlost pouze o 19 km/h a navrhla jako důkaz čtení části návodu k obsluze měřicího zařízení MicroDigiCam LTI, kde se uvádí, že měřič měří při chybovosti ± 3 km/h při rychlosti do 100 km/h.

Dále dle žalobkyně nelze výrok o vině a trestu opírat pouze o lustraci správního orgánu, tedy z nijak dále neověřených dat v registru řidičů, kde nejde o přímý důkaz. Dle žalobkyně byl správní orgán povinen opatřit originál rozhodnutí o příslušném přestupku nebo pokutový blok a provést toto jako důkaz listinou. Žalobkyně uváděla, že registr řidičů není v jejím případě řádně veden, neboť neví o tom, že by se měla dopustit přestupku ne více než 12 měsíců před předmětným skutkem, za který by byla odsouzena.

Žalobkyně také namítala, že na fotografii záznamu o přestupku není zaměřen měřicí kříž, v důsledku čehož, pokud by PČR měřila rychlost vozidla na předním skle, došlo by k nepřesnému změření rychlosti vozidla. Ve středu fotografie, kde je možné polohu kříže předpokládat, se podle žalobkyně nachází čelní sklo a kapota. Neznalost polohy měřicího kříže dle žalobkyně znemožňuje vyloučit chyby, které mohou vzniknout díky fyzikálnímu principu funkce zařízení, tedy principu diferenčního dálkoměru, kdy je rychlost stanovena podle rozdílu vzdáleností za určitý čas. Při takovém posunu by se vzdálenost měřená přístrojem měnila plynule, a řídící jednotka nemůže rozpoznat případnou chybu v měření. Vzhledem k faktu, že fotografie nebyla vybavena záměrným křížem, není možné chybu vzniklou v zaměření paprsku na čelní sklo nebo kapotu jako skleněné plochy vozidla vyloučit. Obdobně dochází ke zkreslení rychlosti při zaměření činné plochy světlometu. Žalobkyně navrhla vyžádání originálu fotografie od policie, která nebude upravena tak, že by na ní bylo deaktivováno zobrazení záměrného kříže. Žalobkyně odkázala na stranu 62 návodu k obsluze a přiložila je k žalobě, podle něhož je zobrazení záměrného kříže standardně zapnuté. Podle žalobkyně lze dovodit, že k vypnutí záměrného kříže v daném případě došlo proto, že

policisté věděli, že zaměřili část vozidla, u níž existuje riziko chyby měření. Dle žalobkyně není pravdivé tvrzení svědka B., že pokud by bylo zaměřeno sklo vozidla, ke změření rychlosti by nedošlo. Toto žalobkyně dokládala fotografií z měření provedeného stejným měřicím zařízením se zobrazeným záměrným křížem, kde bylo zaměřeno právě čelní sklo vozidla.

Dle žalobkyně dále nebylo prokázáno měření certifikovaným měřicím zařízením, když ve spisu je založen ověřovací list k rychloměru MicroDigiCam LTI, výrobní číslo UX018180, ale ve spise není přímý důkaz o tom, že rychlost vozidla řízeného žalobkyní byla měřena měřicím zařízením tohoto výrobního čísla. V záznamu o přestupku s fotodokumentací je dle žalobkyně pomocí PC dopsáno patrně policistou označené měřicí zařízení předmětného výrobního čísla, což dle žalobkyně není přímý důkaz. Žalobkyně považovala za řádně změření rychlosti vozidla označení měřicího zařízení přímo na fotografii, neboť právě takto má výstup z měřicího zařízení vypadat, což žalobkyně dokládala kopií stránky č. 60 návodu k obsluze měřicího zařízení a navrhla provedení návodu k obsluze měřicího zařízení jako důkaz.

Konečně žalobkyně namítala, že ve věci rozhodovaly osoby, které nebyly oprávněnými úředními osobami, což vyplývá z přestupkového spisu.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že výrok je dle žalovaného formulován jasně a určitě, když je evidentní, že žalobkyně se uznává vinnou z přestupků, které jsou přesně právně kvalifikovány, a následuje vymezení skutku. Skutek je popsán též jasně, určitě a tak, že je nezaměnitelný s jiným skutkem. Požadavek žalobkyně na jinou formulaci výroku je irrelevantní. Skutková věta týkající se absence řidičského průkazu je formálně oddělena od předchozího textu a to nijak neovlivňuje srozumitelnost a určitost výroku. Z jejího obsahu je totiž zcela jasné, že se vztahuje k řízení motorového vozidla inkriminovaného dne. Skutečnost, že žalobkyně nepředložila při kontrole řidičský průkaz, je prokázána provedenými důkazy, svědeckou výpovědí policisty B. a oznámením přestupku, které žalobkyně podepsala. Dle žalovaného vymezení skutku hodinovým a minutovým časovým údajem je zcela dostačující. Záznam o přestupku považuje žalovaný za věrohodný důkaz a nemá důvod pochybovat o věrohodnosti policistů a jimi zpracovaných podkladů. Formální úprava nemůže věrohodnost důkazů nikterak ovlivnit, když je údaj o rychlosti vozidla generován automaticky a nelze jej manuálním zásahem nikterak ovlivnit. Záznam o přestupku obsahuje veškeré náležitosti a je na něj pohlíženo jako na celek a není podstatné, kde se nacházejí jednotlivé údaje. Není důvod domnívat se, že by s fotografií bylo policisty manipulováno. K tvrzení, že ani jeden z policistů neuvedl, že prováděl měření, žalovaný připomněl, že sám zmocněnec žalobkyně se dotazoval policisty B., zda obsluhoval rychloměr, přičemž toto svědek potvrdil a dále dopodrobna popsal způsob měření. V příloze, která měla dle žalobkyně prokazovat, že údaj o rychlosti je obligatorní součástí fotografie, dle žalovaného je zachycen obrázek vozidla zobrazovací jednotce (foto PC obrazovky), tedy se nejedná o záznam přestupku, který je následně generován na podkladě měření a kde jsou údaje uvedeny v jednotlivých rubrikách pod fotografií. Předložený důkaz tak dle žalovaného nesvědčí o tom, že údaje musí být obligatorně přímo na fotografii vozidla. Dle žalovaného hraniční hodnota naměřené rychlosti pochybnosti o zavinění nevyvolává. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 2 As 121/2011-90, podle něhož „úvahu, že samotné přiblížení zjištěných

hodnot hodnotám hraničním by mělo vyvolávat pochybnosti a odůvodnit další přezkoumání správním orgánem či soudem, odmítl Nejvyšší správní soud v jiném kontextu v rámci soudního přezkumu voleb v usnesení ze dne 28.11.2006 sp. zn. Vol 82/2006, kde odmítl, že by samotný těsný výsledek voleb bylo možno bez dalšího považovat za relevantní důkaz pro zpochybnění výsledku. V nyní projednávaném případě navíc výsledek měření není tak těsný, jak by se mohlo na první pohled zdát, neboť naměřená rychlost činila 93 km/h, takže reální rychlost činila minimálně 90 km/h a maximálně 96 km/h. Stěžovatelka tedy překročila maximální povolenou rychlost v obci nikoli přesně o 40 km/h, ale minimálně o 40 km/h. Bylo tedy plně na místě shledat ji vinnou ze spáchání předmětného přestupku.“ Dle žalovaného tento rozsudek na věc žalobkyně dopadá. Správní orgán I. stupně se materiální stránkou věci zabýval, když uvedl, že charakter přestupku hodnotí jako závažný projev nekázně v silničním provozu, neboť při uvedeném překročení se výrazně prodlužuje dráha potřebná pro zastavení vozidla, tudíž řidič může ohrožovat bezpečnost silničního provozu, což může vést ke kolizním situacím s fatálními následky jak pro řidiče, tak pro ostatní účastníky silničního provozu. Pokud nastanou zvláštní okolnosti, nemusí vždy dojít k naplnění materiálního znaku přestupku. Podle rozsudku NSS ze dne 27.9.2012, č.j. 1 As 118/2012-23, je však zcela zřejmé, že čím vyšší bude typová společenská nebezpečnost přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek. Materiální stránku přestupku je nutno posuzovat vzhledem k nejvyšší povolené rychlosti stanovené § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, pro jízdu v obci, nikoli k hranici zavedené kvalifikujícím znakem skutkové podstaty tohoto přestupku.“ Žalovaný ani správní orgán I. stupně neměl žádný důvod zabývat se materiálním znakem přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu, jak tvrdí žalobkyně, přičemž žádné zvláštní okolnosti vylučující naplnění materiálního znaku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o silničním provozu neshledal. Žalovaný považuje za dostatečný podklad pro posouzení zákonné podmínky pro uložení namítané sankce výpis z evidenční karty řidiče, když ostatně ani žalobkyně v průběhu řízení nerozporovala, že se takového jednání v minulosti dopustila, a výpis z evidenční karty byl proveden jako listinný důkaz. Žalovaný poukázal i na výpověď policisty B., podle níž žalobkyně sama na místě přestupku uváděla, že se pravděpodobně stejného přestupku v uplynulých 12 měsících dopustila. Následně byla provedena lustrace a tato skutečnost se potvrdila. Žalovaný připomněl, že rychloměr typu MicroDigiCam LTI pracuje na technickém principu zaručujícím, že pokud při měření dojde k jakékoli chybě, přístroj sám vykáže chybu. V žalobkyní popisovaných případech by nebyly podány zavádějící výsledky, nýbrž žádné využitelné výsledky. Pokud by ke změření rychlosti došlo, je zřejmé, že přístroj byl obsloužen správně a funkce měření proběhla bezchybně (srovnej rozsudek NSS ze dne 16.1.2013 č.j. 3 As 82/2012-27). V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými vnějšími vlivy jako odrazovými plochami. Skutečnost, že na záznamu o přestupku není záměrný kříž, nezpůsobuje pochybnost o správnost měření. Funkce zobrazení záměrného kříže může být podle návodu k obsluze buď aktivní či pasivní. Nejsou pochybnosti o tom, že bylo měřeno právě vozidlo žalobkyně, neboť na snímku je pouze toto vozidlo. Provedené důkazy podle žalovaného beze všech pochybností objasnilý skutkový stav. Žalobkyní předložená fotografie nemá žádnou vypovídací hodnotu, stejně jako úvaha o úmyslném vypnutí záměrného kříže policisty z důvodu zakrytí nesprávného měření. Číslo certifikovaného přístroje UX018180 je uvedeno v záznamu o přestupku, což žalovaný považuje za dostačující. Seznam oprávněných úředních osob je

v prvoinstančním spisu na spisovém obalu a ve spise žalovaného. Nebylo zjištěno, že by se na rozhodování a projednávání podílely jiné osoby. Dle žalovaného tato námitka byla vznesena pouze v obecné rovině.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 27.4.2014, podle něhož žalobkyně v tento den ve 12:58 hodin v Plzni na ulici Rokycanská ve směru do centra jela s vozidlem Škoda Octavia RZ... a byla jí naměřena rychlost 70 km/h, již po odečtení odchylky laserového rychloměru 3 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Přestupek je oznamován proto, že řidič spáchal týž přestupek v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, což vyplývá z lustrací v evidenci registru řidičů. Dále žalobkyně při řízení motorového vozidla neměla u sebe řidičský průkaz. Žalobkyně oznámení o přestupku podepsala. Z úředního záznamu PČR z téhož dne dále vyplývá, že se jednalo o měření laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI výrobní číslo UX018180, že obsluhou radaru byl policista B. a žalobkyně na výzvu nepředložila řidičský průkaz ani jiný doklad prokazující její totožnost. Přestupku si byla vědoma a souhlasila s ním. Podle záznamu o přestupku pořízeného radarem je na fotografii pouze vozidlo žalobkyně zobrazeno celé s registrační značkou zepředu zhruba uprostřed snímku. V textové části se uvádí naměřená rychlost 73 km/h na příjezdu ve 12:58:25 hodin ze vzdálenosti 119,4 metry zařízením výrobního čísla UX018180, přičemž měřil M.B.. Dále je součástí spisu ověřovací list k měřidlu výrobního čísla UX018180 ze dne 3.4.2014. Podle výpisu z karty řidiče žalobkyně se dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí také dne 16.9.2013.

Při jednání dne 16.7.2014 svědek M.B. uvedl, že předmětného dne měřili na úseku mezi křižovatkou ulic Rokycanská a Hřbitovní a Rokycanská a Jiřinová, když svědek byl obsluhou radaru a naměřil vozidlo žalobkyně následně řidičku usměrnil do ulice Jiřinová, kde byla provedena silniční kontrola. Řidičský průkaz žalobkyně nepředložila, stejně jako žádný jiný doklad k prokázání totožnosti. Totožnost byla zjištěna dle ústního sdělení a následné lustrace. Řidička sdělila, že za obdobný přestupek již pravděpodobně byla v minulosti řešena, poté svědek provedl potřebnou lustraci, kdy bylo zjištěno, že žalobkyně skutečně má takový přestupek veden v průběhu 12 měsíců. Bylo žalobkyni sděleno, že nelze věc řešit v blokovém řízení. Provoz byl mírný. Policisté stáli na chodníku u ulice Rokycanská. Při přípravě měření se podle svědka radar sestaví s tím, že je tam vodováha, aby byl v rovnováze, dále se nastaví místo měření, tedy ulice Rokycanská, rychlostní limit, rychlost, od jaké bude zaznamenáván průjezd, a měřicí brána, tedy nejkratší a nejdelší vzdálenost od radaru. Záměrný kříž někdy je zapnutý a někdy vypnutý. Během měření se do ukládání rychloměru nezasahuje – jas, ostrost, kontrast nebo zaostření, světlost, tmavost se nastavuje před započítím měření a pak už se do toho nezasahuje. Svědek uvedl, že tyto hodnoty nastavuje tak, aby byly čitelné RZ vozidel. Kontrolní měření se neprovádí, a pokud by bylo něco v nepořádku, rychlost vozidel by nebyla změřena. Laserový paprsek musí měřit na pevnou část vozidla – kapotu, RZ, nárazník, a poté, když vozidlo překročí nejvyšší dovolenou rychlost, je pořízena fotografie vozidla obsahující zaznamenání vozidla, data, rychlosti, času i vzdálenosti, na kterou je vozidlo měřeno. Uvedeného dne svědek nastavil radar dle pokynu výrobce, a to na pevnou překážku – na reklamní billboard, který je ve směru z centra, a poté i na projíždějící vozidla, aby byla jasnost a čitelnost. Zaměřovací kříž se použije pouze při posuzování, kdy jsou dvě vozidla vedle sebe, aby bylo vidět, které je zaměřeno. Svědek si pamatoval, že zaměřil přední část vozidla. Uvedl, že se nemohlo stát, že by zaměřil prostor čelního skla, neboť by vozidlo nebylo změřeno.

Když se podle svědka míří do skel vozidla, vozidlo se nezměří – musí tam být pevný podklad, od kterého se odráží paprsek.

Svědka J.B. uvedl, že si pamatuje, že v předmětném případě žalobkyně neměla u sebe doklady, pouze doklady od vozidla a zelenou kartu, ale jednalo se o opakovanou rychlost, kdy jeho kolega obsluhoval radar. Kolega rovněž jednal s žalobkyní. Pořídil fotodokumentaci řidičky s vozidlem poté, co zjistili, že nemá doklady. Měřili v úseku na Rokycanské ulici v místě, kde se prodávají BMW, kdy žalobkyně jela do centra. Provoz byl spíše menší, neboť byla neděle.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že nemá důvod zpochybňovat svědecké výpovědi policistů, neboť z ničeho nevyplývá, že by snad mezi svědky a žalobkyní byly jakékoli osobní vazby, které by mohly negativně ovlivňovat jejich pravdivost a relevanci. Proto je pokládá za naprosto věrohodné a jako z takových z nich vycházel. Výpovědi spolu v důležitých bodech plně korespondují, což platí i o vztahu k ostatním podkladům ve spise. Oba svědci se shodně vyjadřovali ohledně místa, kde prováděli měření rychlosti, stejně jako ohledně úseku, v němž byla rychlost jízdy vozidla žalobkyně změřena, kdy oba pro přiblížení využili umístění autosalonu, prodávajícího vozidla BMW. Ohledně výpovědi svědka B. jako obsluhy měřicího zařízení správní orgán nemá důvod zpochybňovat jeho postup dle návodu k měřicímu zařízení, při přípravě měření i při samotném měření. Fotografie, která je součástí záznamu o přestupku, zachycuje pouze vozidlo žalobkyně ve středu snímku, a tedy měřicí zařízení nepochybně měřilo rychlost právě tohoto vozidla. Dále správní orgán nevidí důvod pro zpochybnění správnosti měření, neboť součástí spisu je i ověřovací list k předmětnému rychloměru deklarující správnost měření. Při stanovení viny vzal správní orgán v úvahu možnou odchylku měřicího zařízení, která je v ČR stanovena jednotně a při rychlosti jízdy do 100 km/h činí ± 3 km/h. Oznámením přestupku, s nímž koresponduje úřední záznam policistů a svědecké výpovědi, bylo prokázáno, že žalobkyně během řízení motorového vozidla neměla při sobě řidičský průkaz. Správní orgán přihlédl k závažnosti a charakteru přestupku, který hodnotí jako závažný projev nekázně v silničním provozu, neboť při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se výrazně prodlužuje dráha potřebná pro zastavení vozidla, tudíž řidič takového vozidla může ohrožovat bezpečnost silničního provozu, což může vést ke kolizním situacím s fatálními následky, jak pro řidiče, tak i pro ostatní účastníky silničního provozu. Překročení dovolené rychlosti o 20 km/h, tedy na samé spodní hranici hodnoty rychlosti pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, zhodnotil správní orgán ve prospěch žalobkyně. Správní orgán přihlédl i k místu a času spáchání přestupku, kdy se žalobkyně protiprávního jednání dopustila v neděli v poledních hodinách v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Rokycanské ulice, kdy dle svědeckých výpovědí byl provoz menší, tj. jde o okolnost polehčující.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný připomněl, že z hlediska správnosti přezkoumává odvolací orgán napadené rozhodnutí v rozsahu námitek, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem na podkladě § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně ani přes výzvu neuvedla, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí a žalovaný neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se zabýval otázkou naplnění požadavků ust. § 3 a § 52 správního řádu a shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování

v potřebném rozsahu (§ 52 správního řádu), a že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu s § 3 správního řádu. Ve zdůvodnění prvostupňového rozhodnutí byl podle žalovaného na podkladě provedených důkazů, které tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupku žalobkyně. Zmocněnec žalobkyně byl dvakrát přítomen u jednání a řádně seznámen se spisovou dokumentací, a dále byla žalobkyně vyrozuměna prostřednictvím svého zmocněnce, že pořízení kopie spisové dokumentace je spojeno s právem nahlížení do spisu, ke kterému se může dostavit ke správnímu orgánu I. stupně v úředních hodinách pracovního dne, kdy bude umožněno toto právo realizovat a zároveň může být bezplatně pořízena kopie spisové dokumentace. Tohoto práva žalobkyně nevyužila.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobkyně se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

Žaloba není důvodná.

Soud neshledal nesrozumitelným výrok prvostupňového rozhodnutí, když má za to, že je zcela v souladu s ust. **§ 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích**. Podle tohoto ust. *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).* Ze shrnutí výroku prvostupňového rozhodnutí, provedeného v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, je zřejmé, že správní orgán specifikoval ve výroku protiprávní jednání žalobkyně nezaměnitelným způsobem, tedy vyslovil vinu žalobkyně z přestupku, označil skutek, místo i čas spáchání, právní kvalifikaci přestupku i ust., které bylo jednáním žalobkyně porušeno. Takto formulovaný výrok považuje soud za dostačující a v souladu s cit. ust. § 77 zákona o přestupcích.

Ze znění výroku prvostupňového rozhodnutí, kde za popisem přestupku, spočívajícího v překročení dovolené rychlosti, hned následuje věta "Dále neměla při řízení při sobě řidičský průkaz", lze podle názoru soudu také bez pochybností dovodit, že oba přestupky byly spáchány současně, a tak je i druhý přestupek jasně určen co do místa a času.

Popis skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí splňuje podmínku určitosti i specifikací času spáchání s přesností na minuty. Neuvedení času s přesností na vteřiny ve výroku rozhodnutí nemůže totiž způsobit zaměnitelnost přestupku žalobkyně, představuje to pouze další upřesnění vyplývající z důkazů ve spisu.

Záznam o přestupku soud neshledal vadným, neboť je nutné jej posuzovat jako celek. Jelikož údaje jako čas změření či označení výrobního čísla radaru se generují automaticky, což jednoznačně vyplývá z výše shrnuté výpovědi svědka B., obsluha radaru s nimi nemůže manipulovat, jak tvrdí žalobkyně. Potom není vadou tohoto důkazu, pokud údaje o času spáchání přestupku či o výrobním čísle radarového zařízení jsou obsaženy pouze v textové

části výstupu z radarového zařízení. Výrobní číslo radarového rychloměru pak odpovídá ověřovacímu listu a vozidlo žalobkyně jednoznačně změřil právě svědek B., jak vyplývá z jeho výpovědi. S ohledem na to, že o zjištění skutkového stavu v tomto směru nevznikly důvodné pochybnosti, soud neprováděl důkaz přílohou č. 3 žaloby, kdy se mělo jednat dle žalobce o část certifikátu o schválení typu měřidla, jímž byl schválen silniční rychloměr MicroDigiCam LTI.

Právní kvalifikace skutku byla správními orgány posouzena správně, přičemž bylo přihlédnuto ve prospěch žalobkyně k zákonné odchylce měřícího zařízení 3 km/h. Rovněž materiální stránka přestupku byla v daném případě naplněna, přičemž soud stejně jako správní orgány neshledal žádné výjimečné okolnosti, které by způsobily nenaplnění materiální stránky přestupku. Nelze přehlédnout, že žalobkyně se dopustila výrazného překročení nejvyšší povolené rychlosti. Soud považuje za příléhavý odkaz žalovaného na rozsudek NSS čj. 1 As 118/2012-23, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož čím vyšší bude typová společenská nebezpečnost přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek.

Opakované spáchání přestupku během 12 měsíců bylo dostatečně prokázáno výpisem z evidenční karty řidiče, která je součástí spisu a kterou je nutno považovat za listinný důkaz.

Vady měření nelze podle názoru soudu dovodit z pouhé absence záměrného kříže, neboť z výpovědi svědka B. jasně vyplývá, že záměrný kříž není obligatorní součástí výstupu radarového zařízení. Dále tento policista, jehož výpověď jakožto nezávislého svědka nebyla nijak zpochybněna, potvrdil, že zaměřil přední část vozidla a že se nemohlo stát, že by zaměřil prostor čelního skla, neboť by vozidlo nebylo změřeno. Když se podle svědka míří do skel vozidla, vozidlo se nezměří – musí tam být pevný podklad, od kterého se odráží paprsek.

Postup měření tedy svědek popsal dostatečně podrobně, logicky a srozumitelně, proto má soud za nadbytečné provádět důkaz žalobcem předloženou fotografií z jiného měření se zobrazeným záměrným křížem, ani stranami 60 a 62 návodu k obsluze radaru, ani vyžádáním originálu fotografie se záměrným křížem.

Soud ani neshledal důvodným tvrzení, že by ve věci rozhodovaly osoby, které nebyly oprávněnými úředními osobami, neboť osoby provádějící úkony v řízení odpovídají osobám označeným za oprávněné osoby na deskách správního spisu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 29. února 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková